

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv.V.35.540/2012/7.szám

A Kúria a Komáromi és Körmendi Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Horváth Tamás Vilmos ügyvéd/ által képviselt felperesnek a dr. Ovárdics János jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Ügyek és Adózók Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. július 4. napján kelt 28.K.30.792/2008/41. számú ítélete ellen a felperes által 44. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 28.K.30.792/2008/41. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 500.000 (azaz ötszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - összesen: 10.500.000 (azaz tízmillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes bejegyzett főtevékenységi köre: számítógép alkatrészek nagykereskedelme, szoftverkészítés, szaktanácsadás. A 2006. év szeptember, október, november hónapjaiban áruit a P. Kft., a S. Zrt., és a C. Kft. által kibocsátott számlák szerint e három cégtől szerezte be. A Kft.-k és a Zrt. további beszállítóktól, albeszállítóktól szereztek be - láncértékesítések útján - a bizonylatokon feltüntetett termékeket.

Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Kiemelt Adózók Adóigazgatósága /a továbbiakban: elsőfokú hatóság/ a felperesnél általános forgalmi adó /áfa/ adónemben 2006. szeptember, október és november hónapokra bevallások utólagos vizsgálatára irányuló pénzösszeg kiutalása előtti ellenőrzés eredményeként az határozataival a felperes terhére összesen 311.972.000 Ft adókülönbözetet /2006. szeptemberre 122.276.000 Ft-ot, októberre

74.393.000 Ft-ot, novemberre 115.303.000 Ft-ot/ állapított meg, amely összeget teljes egészében jogosulatlan visszaigénylésnek minősített. Szankcióként összesen 156.215.000 Ft adóbírságot szabott ki.

A fellebbezés folytán eljáró alperes a határozataival az elsőfokú határozatokat helybenhagyta. Döntéseit az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 13.§ (1) bekezdés 16. pontjára, 32.§ (1) bekezdés a.) pontjára, 35.§ (1) bekezdésére, 43.§ (5) bekezdésére, 44.§ (5) bekezdésére, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 165.§-166.§-aira, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 1.§ (7) bekezdésére, 97.§-ára alapította.

Az alperes határozatainak indokolása szerint az elsőfokú adóhatóság teljesítette tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségét, mindegyik beszállítónál vizsgálatot folytatott, szakértőt rendelt ki, tanukat hallgatott meg, nyilatkozatokat, okiratokat szerzett be, amelyek alapján helytállóan állapította meg, hogy a számlákon feltüntetett termékek eredete igazolatlan, a gazdasági események a valóságban nem a megjelölt módon mentek végbe. A felperes által befogadott számlák ezért nem tekinthetők az áthárított adó összegét hitelesen igazoló dokumentumnak, tartalmilag hiteltelen bizonylatok, azokra adólevonási jog nem alapítható.

Rögzítette az alperes, hogy az értékesítési láncolatban résztvevő társaságok 3.000.000 Ft-os alaptőkével több százmilliós, esetleg milliárdos nagyságrendű kereskedelmi tevékenységet végeztek, majd rövid működést követően a társaságokat külföldi személyeknek értékesítették, illetve más személyek adataival visszaélve került sor a társaságok értékesítésére. A beszállítók szállítási, raktározási költséget vagy egyáltalán nem, vagy csak minimális összegben számoltak el. Az áruk eredetét az egész eljárás során nem lehetett igazolni, a láncolat kezdetén lévő társaságok számlái is hiteltelenek, és a befogadók sem végeztek mást, mint továbbszámházást. A határozatokban részletezett adatokra, tényekre, körülményekre, bizonyítékokra figyelemmel a felperes nem tanúsította a szokásos gondosságot ügyletkötései során, illetve a számlák befogadásakor, és olyan láncolatban vett részt, amely az adóbevételek csökkentésére, adó visszaigénylésre irányult, tehát rosszhiszemű, rendeltetés ellenes joggyakorlást valósított meg. Ezt az általa alaptalanul vitatott szakértői vélemény is alátámasztja, amely szerint a tényleges beszerzési forrás semmilyen adatból nem rekonstruálható, a forgalmi adatok alapvetően fiktív, valójában soha nem létező áruk mozgásáról szólnak, az adózói adatokat figyelembe véve ilyen tömegű mikroprocesszor egyetlen szomszédos országban sem adható el, az állítólag exportált darabszámok meghaladják a térség bármely államának belső piacát.

A felperes keresetében az alperes határozatainak az elsőfokú határozatokra is kiterjedő hatályon kívül helyezését, és az

elsőfokú adóhatóság új eljárásra kötelezését kérte. Hivatkozott a tényállás tisztázatlan, bizonyítatlan voltára, kifejtette, hogy gazdasági eseményeket hitelesen igazoló dokumentum birtokában jogszerűen gyakorolta adólevonási jogát. Bizonyítási indítványokat is előterjesztett.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolása szerint az adóhatóság széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le a gazdasági ügyletek valós tartalmának felderítése érdekében, a tényállást teljes körűen feltárta, bizonyította. A rendelkezésre álló adatokat helytállóan értékelte, eljárási jogszabálysértést nem követett el, a feltárt és bizonyított tényállásra az anyagi jogszabályokat megfelelően alkalmazta.

A felperes felülvizsgálati kérelmében az ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra, és új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint az ítélet sérti Magyarország Alaptörvényének Q. cikk (3) bekezdését, az Áfa tv. 35.§-át, 120.§ a.) pontját, a Sztv. 15.§ (3) bekezdését, 165.§ (1) és (2) bekezdését, 166.§ (1) és (2) bekezdését, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§ (1) bekezdését, az Európai Unió bíróságának a C-354/03., C-355/03., C-484/03. számú (Optigen) ügyeiben hozott ítéleteit. Lényegében fenntartotta és megismételte a keresetében foglaltakat, hangsúlyozva, hogy a határozatok által érintett körben megtörtént az exportértékesítés. Kifejtette, hogy az ellenőrzés során rendelkezésre bocsátotta teljes adat és iratállományát, így a kereskedelmi partnerei által kibocsátott számlákat, szerződéseket, amelyek igazolják a beszerzési számlák hitelességét az ellenérték megfizetésére vonatkozó dokumentumokkal együtt. Előadása szerint az adóhatóságnak nem volt jogszabályi lehetősége arra, hogy adólevonáshoz való jogát elvitassa, kellő körültekintéssel járt el. Az alperes nem megfelelően értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, a kirendelt, illetve általa felkért szakértő véleményét, jogsértően mellőzte a büntető ügy iratainak beszerzését, a tanúk meghallgatását. Az elsőfokú bíróság sem tárta fel az ítélethozatalhoz szükséges tényállást, indítványa ellenére nem került sor ügyvezetőjének, kereskedelmi vezetőjének meghallgatására, igazságügyi szakértő kirendelésére, a büntetőügy iratanyagának beszerzésére, tanúk meghallgatására. Hivatkozott arra is, hogy az adóhatóságnak az adó megállapításához való elévülését vizsgálnia kellett volna.

Az alperes érdemi ellenkérelmében az ítélet hatályában fenntartását

kérte. Előadta, hogy az adó megállapításához való jog nem évült el, elévülésre a felperes a per elsőfokú szakaszában nem is hivatkozott.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 272.§ (2) és (3) bekezdései értelmében a felülvizsgálati eljárásban kötelező a jogi képviselő és a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja. A megalapozatlanságra hivatkozás önmagában nem alkalmas a sérelmezett ítélet hatályon kívül helyezésére, mivel a felülvizsgálati kérelemben jogszabálysértésekre kell hivatkozni (BH2022.164., BH2001.46.).

A felülvizsgálati eljárásban nincs helye bizonyítás feltételének, a Kúria a felülvizsgálati eljárás során a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben a rendelkezésére álló iratok alapján dönthet (Pp. 275.§, BH2002.29., BH2002.490.).

Ítéleti tényállás kapcsán jogszabálysértés csak akkor állapítható meg, ha az hiányos, iratellenes, avagy téves, okszerűtlen, a logika szabályainak ellentmondó tényeket, ténybeli következtetéseket rögzít. Nem állapítható meg iratellenesség azon a címen, hogy a fél álláspontja valamely bizonyíték bizonyító ereje tekintetében nem azonos a bíróságéval, ez ugyanis nem iratellenességre utal, hanem a bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, amire a rendkívüli jogorvoslati eljárás sorban nem kerülhet sor (Pp. 275.§).

Rámutat a Kúria arra, hogy adóügyben a hatóság tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettsége nem a Ket. 50.§ (1) bekezdése, hanem az Art. 97.§-a az irányadó, az alperes továbbá érdemi döntését nem az új Áfa tv., hanem a régi Áfa tv. rendelkezéseire alapította, és a felperes által befogadott adólevonási jog alapjául szolgáló számlákat nem a kellő körültekintés hiánya miatt minősítette hiteltelennek, hanem azon oknál fogva, hogy a felperes és a számlakibocsátók közötti gazdasági kapcsolat, termékértékesítés ténylegesen, a valóságban nem ment végbe. Abban az esetben pedig, ha nem kizárólag a számlakibocsátók oldalán fennálló hiányosság, szabálytalanság, adókijátszás, adócsalás folytán válik hiteltelenné egy számla, hanem a tartalmi hiteltelensége a nem létező gazdasági kapcsolaton alapul, akkor ez mindkét fél számára felróható. A gazdasági események hiánya - ennek következtében a számlák fiktív volta - a beszerzés tekintetében nem annak ítéleti megállapítását jelenti, hogy az adózó (felperes) egyébként nem végzett gazdasági tevékenységet, hanem azt, hogy a perben vitatott számlák esetében a

számla szerinti felek között, a számla szerinti módon valóban végbement gazdasági események hiánya folytán a számlák tartalmilag hiteltelenek, valótlanok, ténylegesen nem végbement termékértékesítések, tehát nem szolgálhatnak adólevonási jog alapjául.

Utal a Kúria arra, hogy az Alaptörvény Q) cikk (3) bekezdése - amely a nemzetközi jog általánosan elismert szabályainak, a nemzetközi egyezményekből eredő jogoknak és kötelezettségeknek az elfogadását tartalmazza - a perbeli adóügyi jogvita eldöntése szempontjából irreleváns. A jelen ügy tárgyát ugyanis nem az exportértékesítések, hanem a belföldi áfa visszaigénylés és az adólevonási jog jogszerűségének megítélése képezte.

Az alperes és az első fokú bíróság - a felperes érvelésével ellentétben - nem avatkozott be a polgári jogi ügyleteket kötő felek (a számlakibocsátók és a számlabefogadó felperes) szerződésalkötési szabadságába, csupán a perrel érintett konkrét számlákat, illetve a láncszerződésekben, láncértékesítésekben résztvevő felek ügyleteit minősítette az Art. 1.§ (7) bekezdése alapján, mégpedig adójogi szempontból és valódi tartalmuk szerint, amelyre a 724/B/1994. AB határozat értelmében jogosult volt.

Osztja a Kúria az elsőfokú bíróság jogi álláspontját a tekintetben, hogy az alperes teljesítette az Art. 97.§-a szerinti tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségét. Az alperes jogszerűen járt el, amikor az ellenőrzés során a tényállás felderítése körében nyilatkoztatta, vagy - rajta kívül álló okból eredménytelenül - megkísérelte nyilatkozni a közvetlen és láncolatban érintett számlakibocsátók volt és jelenlegi ügyvezetőjét, és akkor is, amikor megvizsgálta, hogy a láncolatban résztvevő számlakibocsátók személyi és tárgyi feltételeik alapján egyáltalán képesek voltak-e a számlákban rögzített volumenű gazdasági események teljesítésére. Az alperes iratszerűen és teljes körűen feltárta a bizonyítás eredményeként, hogy a beszerzést terhelő áfa kapcsán a láncolatban résztvevő számlakibocsátók egyike sem rendelkezhetett a számlákon feltüntetett termékkel. Hangsúlyozza e körben a Kúria, hogy a perbeli, továbbá a perrel azonos, de más adóbevallási időszakok volumene egyenként és összességében is kiemelkedő. Az alperesi határozatban részletesen felsorolt bizonyítékokból megállapíthatóan a számlakibocsátók maguk sem szerezhettek be árut azokon az értékesítési csatornákon keresztül, amelyekre hivatkoztak, és amelyekre vonatkozóan néhány esetben, de nem mindig, formailag megfelelő számviteli bizonylatokat csatoltak. A felperesi előadással szemben kiemeli a Kúria, hogy jelen ügyben nem egyszerűen arról van szó, hogy a számlakibocsátók nem tartották be a rájuk vonatkozó - működésükkel kapcsolatos - szabályokat, hanem arról, hogy a termékértékesítés megállapíthatóságának objektív feltételei hiányoznak. A beszerzésekhez kapcsolódó számlák tartalmi

hitelességét ugyanis nem bizonyítja a felperes könyvelésének, és bevallásainak egyezősége, az alperes érdemi döntése sem ezen alapul. Ennél fogva a felperes által hivatkozott büntetőügyből beszerzett könyvszakértői véleménynek, amely egyébként a közigazgatási iratokhoz csatolásra került, nincs perbeli relevanciája. Ennek a megállapításnak pedig nemcsak az az indoka, hogy más szabályok vonatkoznak a büntető és mások az adójogi jogviszony elbírálására, hanem az is, hogy a büntetőeljárásban kirendelt könyvszakértő is úgy nyilatkozott, hogy a felperes könyvelése alapján nem állapítható meg: mely beszerzéssel szemben konkrétan, mely értékesítés áll, kizárólag ezek bruttó összértékének nagyságrendi azonosságára nézve lehet megállapítást tenni, és nem könyvszakértői feladat a formailag jogszabályoknak megfelelő számviteli bizonylatok kapcsán a bizonylatok valós vagy fiktív voltára vonatkozó bizonyítás lefolytatása, e körben tényállás megállapítása.

A felperes részéről becsatolásra került egy informatikai szakértői vélemény. E szakértő vélemény azonban azt erősíti meg - ami a határozatokból is megállapítható -, hogy a számítástechnikai termékek tényleges fizikai megléte kiemelkedően jelentős mennyiségben nem nyert igazolást. A szakértő egyben kifejtette arra vonatkozó álláspontját is, hogy a sorozatszámok minden további nélkül létrehozhatók megfelelő technikai felszereltség esetén, és ez azt eredményezheti, hogy a készletnyilvántartásban formailag ugyan egyedi, de a valóságban egyáltalán nem is létező termékek is szerepelnek. Az informatikai szakértői véleménynek tehát nincs jelentősége az ügyben és a perben informatikai szakértő kirendelése szükségtelen volt. Az eldöntendő jogkérdésnek - a számlák tartalmi hitelességének vagy hiteltelenségének - megítélése nem tartozik a szakértői kompetenciájába. A felperes által hivatkozott nyilvántartási rendszer vizsgálata is csupán azt tudta volna alátámasztani, hogy a felperes a számlákban rögzített adatokat nyilvántartásában feltüntette-e vagy sem, de ebből még nem vonható le megalapozott következtetés a gazdasági események tényleges, számla szerinti tartalommal - a számla szerinti felek közötti - megvalósulására, mint ahogyan nem könyvszakértői feladat a jogügyletek, gazdasági események valódiságának, vagy valótlanságának megítélése sem. A tanúbizonyítási indítványok teljesítését is jogszerűen mellőzte az elsőfokú bíróság, mert az alperes a közigazgatási eljárásban több tanút is meghallgatott, és a büntetőeljárás során végzett tanú meghallgatásról készült jegyzőkönyvek is becsatolásra kerültek. Egy gazdasági társaság alkalmazottjának, tulajdonosának vagy üzletvezetőjének, illetve "kapcsolattartóinak" a nyilatkozata egyébként sem alkalmas egy bizonylat tartalmi hitelességének alátámasztására. A tartalmilag hiteltelen számla hiányosságai tanúvallomással nem pótolhatók.

Tekintettel arra, hogy a számlakibocsátók a kiemelkedő volumenű

gazdasági esemény teljesítésére, személyi és tárgyi feltételeik alapján teljességgel alkalmatlanok és képtelenek voltak a perben vitatott számlák szerint értékesített termékek eredete tisztázatlan, az ügyletek a perrel érintett számlákon feltüntetett felek között és a számlák szerinti módon nem jöhettek, és - erre irányuló bizonyítékok hiányában - nem is jöttek létre. A felperes felé számlakibocsátó társaságok az általuk megjelölt bizonylatokon feltüntetett társaságoktól - a láncértékesítés szerinti árut - beszerezni nem tudták, ennél fogva felperes és a számlakibocsátó társaságok között sem teljesülhettek a számlákban feltüntetett tartalommal a gazdasági események.

Az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte a per tárgyalásának felfüggesztését. Ez a döntése megfelel a Pp. 152.§-ában foglaltaknak, mivel a büntetőeljárásnak és az adóigazgatási eljárásnak más a tárgya, nem azonosak az alkalmazandó eljárási és anyagi jogi jogszabályok sem, és a büntetőügyben majdan hozandó döntés nem előkérdése a jelen pernek, amelyben nem büntetőjogi felelősségről, hanem egy gazdasági társaság - a felperes - áfa visszaigénylésének jogszerűségéről kell dönten. Megjegyzi ugyanakkor a Kúria azt is e körben, hogy a felperes által hivatkozott nyilatkozatok, illetve szakvélemények, továbbá a büntetőügyben benyújtott vádirat is becsatolásra került, tehát a jogerős ítélet meghozatalát megelőzően rendelkezésre állt, és értékelésre került. A vádiratból, továbbá a közigazgatási ügyben rendelkezésre álló iratokból pedig az állapítható meg, hogy a felperes vezetői, illetve képviselői kapcsolatba léptek egy bünszövetkezettel, amely működő cégek adózásához szükséges fiktív alászámlázói és külföldi vevői céghálózat kiépítésével és ennek a hálózatnak az összehangolt, folyamatos működtetésével foglalkozott. Ismeretlen beszerzési forrású számítástechnikai áruk külföldi értékesítéséhez felhasználtak egy már meglévő számítástechnikai árukészletet, az áruk körbeutaztatása révén, beszerzési és értékesítési oldalon egyaránt valótlán gazdasági eseményeket dokumentáltak - összességében megvalósíthatatlan milliárdos nagyságrendben - annak érdekében, hogy az áfa visszaigénylések jogosulatlan volta ne tűnjön fel, ne legyen felderíthető. Az előzőekben részletezettek miatt pedig teljességgel érthetetlen, hogy a felperes e büntetőügy mely adatát értékelte úgy, amely ránézve a közigazgatási eljárás során keresetet alátámasztható adatnak, ténynek, körülménynek, bizonyítéknak minősülhetne.

A felperes tévesen hivatkozott jogi álláspontjának alátámasztására az Optigen ügyben és a Kittel ügyben hozott ítéletekre. Ezekben az ügyekben ugyanis az Európai Unió Bírósága azt fejtette ki, hogy azon ügyletek során, amely adóalanyként eljáró személy által végzett termékértékesítésnek és gazdasági tevékenységnek minősülnek - mivel teljesítik ezek objektív feltételeit - az adóalanyt megilleti az áfa levonási jog, függetlenül attól, hogy az ugyanazon

értékesítési láncban érintett más kereskedő szándékától és/vagy a lánc részét képező az említett adóalany által végzett ügyletet megelőző vagy azt követő másik ügylet esetleges család jellegétől, ha arról az adóalany nem tudott és nem tudhatott. Ebből következően, ha az adóalany által teljesített termékértékesítés objektív feltételei nem teljesülnek, az adóalany nem élhet az áfa levonási jogával. A perbeli esetben pedig a felperes és a közvetlen számlakibocsátói között - az alperes által bizonyítottan - a számlák szerinti gazdasági események, termékértékesítések nem mentek végbe. Az alperes és az elsőfokú bíróság - a felperes érvelésével ellentétben - jogosult volt vizsgálni nem csak a perben vitatott számlák kibocsátójának, befogadójának gazdasági kapcsolatát, hanem az azt megelőző gazdasági eseményeket is, a láncértékesítés minden elemét és a rendelkezésére álló adatok alapján helytálló, okszerű, a logika szabályainak is megfelelő ténybeli és jogkövetkeztetéseket vont le, a jogerős ítélet megfelel a Pp. 206.§ (1) bekezdésében, 221.§ (1) bekezdésében foglaltaknak. Megjegyzi ugyanakkor a Kúria azt is, hogy a felperes által hivatkozott sajátos megrendelési forma, a készletezés hiánya, az alacsony jegyzett tőkéjű társaságoktól a rendszeres, kiemelkedően nagy volumenű megrendelés olyan körülmény, amit a felperes felismerhetett, és tisztában kellett lennie, azzal, hogy a perbeli volumenű gazdasági tevékenységhez elengedhetetlen személyi, tárgyi feltételek hiánya miatt a számlakibocsátók számlái tartalmilag hiteltelének. A per alapjául szolgáló tényállásból egyértelműen megállapítható, hogy a számlák nem kizárólag a számlakibocsátók oldalán fennálló valamely hiányosság miatt váltak hiteltelenné, hanem olyan oknál fogva, hogy nem létező gazdasági kapcsolatokra lettek alapítva, és ez mindkét fél - a számlakibocsátó és a számlabefogadó - számára egyértelműen felróható, felismerhető, ennél fogva fel sem merülhet az Áfa tv. 44.§ (5) bekezdésének alkalmazhatósága. Hangsúlyozza a Kúria továbbá azt is, hogy az Európai Unió Bírósága C-80/11 és C-142/11. számú egyesített ügyben hozott ítéletében is arra mutatott rá, hogy a nemzeti hatóságoknak és bíróságoknak meg kell tagadni az adólevonás jogát, az ezzel biztosított előnyt, ha az objektív körülmények alapján megállapítható, hogy e jogra csalárd módon vagy visszaélésszerűen hivatkoztak.

Az alperes jelen ügyben bizonyította - jogilag megkövetelt módon - azokat az objektív körülményeket, amelyek alapján az a ténybeli és jogkövetkeztetés vonható le, hogy az értékesítési láncban közreműködő gazdasági társaságok tevékenysége adókijátszásra, adócsalásra irányult és ez vonatkozik a láncolatban résztvevő felperes felé közvetlenül számlát kibocsátó gazdasági társaságokra is. A felperes esetében tehát a perben vitatott körben nem teljesültek levonási jog gyakorlása kapcsán előírt nemzeti és közösségi jogi szabályoknak megfelelő követelmények. A terjedelmesség elkerülése végett a Kúria csupán utal arra, hogy az

adóhatósági határozatok részletesen és mindenre kiterjedően ismertetik az adókijátszás, szabálytalanság, adócsalás megállapítására alapot adó tényeket, adatokat, bizonyítékokat, körülményeket, tehát megfelelnek a régi Áfa tv. 32.§ (1) bekezdés a) pontjában, 35.§ (1) bekezdésében, az Sztv. 15.§ (3) bekezdésében, 166.§ (2) bekezdésében foglaltaknak.

A Kúria mindezek miatt azt állapította meg, hogy a felperes a közte és a számlakibocsátók között ténylegesen végbe nem ment gazdasági eseményekről kibocsátott - tartalmilag teljesen hiteltelen számlák alapján - kívánta gyakorolni az adólevonási jogát. Az adólevonási jogot az alperes - a határozatokban részletezettek alapján és a felperes érvelésével ellentétben - nem a felperestől független körülményekre figyelemmel, hanem azért tagadta meg, mert a valós termékértékesítések nem jöttek létre, és a határozatokban ismertetett objektív körülményekből egyértelmű, hogy a felperesnek tudnia kellett a számlakibocsátók szabálytalanságairól, adókijátszásáról. A felperes egyébként sem nevezett meg egyetlen egy olyan gazdasági életben résztvevőtől ésszerűen elvárható intézkedést, amit meg tett volna a perrel vitatott ügyletek kapcsán. Az pedig fel sem merülhet jelen ügyben, hogy az alperes olyan magatartást, vagy intézkedést kért volna számon a felperestől, amely elvárhatatlan vagy megnehezítette, költségesebbé, vagy kizárttá tette volna a felperes gazdasági tevékenységét. Hangsúlyozza e körben a Kúria, hogy a felperes a perben olyan bizonyítást nem is ajánlott fel, amely alkalmas lett volna annak igazolására, hogy a felé számlát kibocsátók a személyi és tárgyi feltételeik alapján ténylegesen képesek lettek volna a számla szerinti teljesítésre, és a perben vitatott számlák szerinti gazdasági események a valóságban tényleg végbe mentek volna és a termékértékesítésnek régi Áfa tv-ben, továbbá közösségi jogszabályban meghatározott objektív feltételei teljesültek volna.

Az áfa levonási jogot gyakorolni kívánó adózótól egyébként "ésszerűen elvárható", hogy tájékozódjon azon gazdasági szereplő felől, akitől milliárdos, kiemelkedő nagyságrendű terméket, vagy szolgáltatásokat kíván beszerezni annak érdekében, hogy képes-e vagy sem teljesítésre, tényleges, valós gazdasági tevékenység végzésére.

A Kúria felülvizsgálati eljárásban olyan jogkérdést (elévülés), amelyről elő nem terjesztett kereset hiányában az elsőfokú bíróság nem döntött, és így a jogerős ítélet sem tartalmazza, nem vizsgálhat.

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben nem sért jogszabályt, ezért azt a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdésében és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2013. október 10.

***Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kurucz Krisztina sk. előadó
bíró, Dr. Kárpáti Magdolna sk. bíró***